

Tomislav Raum

Hodao bih na rukama

E-Book

2002 - 2004

Hodao bih na rukama.....	3
Nimalo bliže.....	15
Komadi mraka.....	27
Množi se.....	39

Hodao bih na rukama

*"Not this troublous
Wringing of hands, this dark
Ceiling without a star."*

Sylvia Plath

I.

Stojim nepomično
a hodao bih na rukama,
kao blizanac pričao o strahu.

S prozora Tübingenske kule moglo se vidjeti
- vraća se učitelj u pješčanim sandalama
prepunjen metaforom mora.

II.

U sunčevoj ružici
izbrušeni kristali zjenica
otkrivaju krv pod kožom.

III.

Neka se ne zaustavi prolaznost,
neuhvatljivi snovi love me,
pokreću se sječiva.

IV.

Nepromjenljivo je raslo, opkolilo me
i zarobilo. Gubitak mi posta
jedina radost, ali ubrzo
postah ravnodušan i mrzovoljan.
Postadoh pregršt prašine, suzdržavanje
od nekretanja, neosjetljivost.

V.

Bol u stopalima zabranjuje mi
da te nosim na leđima.
More se kreće preko pijeska.
Valovi ovijaju stopala.
Sažaljenje me obuzima.
Činjenica jest.

VI.

Zglobovi mojih prstiju
trebaju se prelomiti, gube
zlatnu točku pokreta
i oblika, gube mjeru
i omjer, neophodnu
okrutnost.

VII.

Waltu Whitmanu

Nestaje očiju koje gledaju unatrag k meni, stojim
sada ovdje na svojem mjestu
s mojim vremenom, tlo je crno
i čvrsto a voda osijeca i navire.
Visoko nečija glava u sebi obuhvaća smrtnost,
sudjeluje i ne sudjeluje u stvarima.
Tražim sigurnije mjesto za noćenje, ne nalazim
da to ima svrhe, ali ne smatram beznačajnim.
Vidim u sebi isti stari zakon koji uzrokuje
stotinu posljedica, smiješno je
naprezanje da ih se izrazi:
i svijetla i tamna sunca prelaze preko ravnice
i gase se kao mjesec.
Kada ujutro ustanem, sa mnom se ne može razgovarati.
Sve što susrećem i poznam boluje od opake ljubavi,
ni vjerom ni umom obuhvatiti se ne može.
Tumaraju, držeći se za ruke,
vrućica ih razbuktava i razara.
Pojavnost nije nikakav koristan stroj,
nije bogato naslijeđe,
tek kratak pogled u prolazni dio dana.
Povorke prolaze ulicama ni na istok ni na zapad.
U mnoštvu
sjena slična tebi
potajno izabire božanske
znake, nekog nepromišljenijeg
od mene.

VIII.

U podrumima
otkriše rimske temelje
strukturu duše
arheologiju sudbine
i kuću i arku
nasred crne lagune
u theatrumu
sanjivog čovjeka
u neprijatno stiješnjenom
okviru.

IX.

Somnambulno se razmožiše
prošarane potocima čudnovate topline
udvojiše značenja
predosjećani bol, potmulu patnju
komete u srpanjskoj noći
maštanja i uspomene.

X.

S radošću je ugledao
novi, lepršavi i prostrani svijet
kroz okno prema suncu
na trenutke živ i istinski
jednom i zauvijek.

Nimalo bliže

*"Ovdje se ništa drugo ne čini, osim što se uz stalno
i brižljivo dotjerivanje dragocjenih unutrašnjosti čeka."*

Marija Čudina

I.

Sjedim na stolici
sve dok ne utonem u more.
Dokučiti ne mogu gordost očiglednog.

U beskrajnoj tekućini
ježuri se od zvukova
životinja probuđena u mraku.
U njezinoj utrobi vezujem cipele.

Ogromno mirisno stablo
plamti snagom nepomičnog putovanja,
teškim zagrljajem nakvašeno.

Moglo bi to biti znamenje, te krpe mraka,
te zasječene oči i zamah među bedrima
sred jastuka što svija te,
u slivnik niz leđa kad sklizne vrijeme,
kad treperava svjetlost
pobjegne kroz prste
u odsjeve na stolu,
a najokrugliji dodir
pod kožu u živce,
u krv ,u sluz
te otkapava
i otkucava
kap i sat.

II.

Zatvoreni u noć,
plašeći se zore,
stavljaju mi uteg
na lijevo rame,
uteg tromosti i bola.

Na pokošenim livadama
kao kukci ostavljaju mirisne tragove.

U prividu tek stigoše na tržnicu,
nategnuše splet struna nevidljivih;
iluzijom udaranja da svije se srce,
tužno da zatreperi u grlu
mogući besmisao suze.

III.

U kutijama mraka potežem zvona,
ono što iscurilo je u krastavu koru,-
napukle okamine anđela,
sjajne lopte što kotrljaju se
pod sumračnim pljuskom
na mostu prizvanom u sjećanje.

IV.

Bodlje sna zauzvrat,
trnje za bosc noge.

Ni pepeo ni pelud,
a u ruke se penje.

V.

Sve što pogled ne sagleda:
krajolik kao opruženu ženu
sa suncem u točki dodira
što prsten okretaše
oko zamišljenog prsta,
nauznak leći će uz mene
u podnožju smrti
ne strašeći me
mirisom u nosnicama.

VI.

Svojim nepostojanim tijelom
kao ugljenim štapićem
iscrtah bez određenog smisla
ispod nogu jedva vidljivu pukotinu.

Drhtavo perje zaleprša
poljima sumraka.

VII.

Iskradajući se
izmišljam prostor opraštanja
za jeku tekućih glasova.

Umnožena žeđ
naopako sahranjuje
ruke vremena.

Mucajući slovкам
most nad vodama.

VIII.

Nagrizla me svjetlost.
U postelji govorim bogohulno
o prespavanim snovima.

Istanjila me prošlost.
Buncam o protivnim slikama,
o zlatnoj nutрини gorkih plodova.

IX.

Slučajno ocrtan
ljudski lik u cvijetu breskve
u vrtu bez svetosti
troši se kao ptica u prostranstvu.

Okrutnije od smrti
steže mi ruke
u govoru mračnom
ono što trebalo je reći.

X.

Na čijim rukama drijemaju
izubijani od ljubavi?

Čudna je varka
lice budne uspomene.

Komadi mraka

*"Es ist ein Licht, das in meinem Mund
erlöscht."*

Georg Trakl

I.

Komadi mraka kroza prste klize
u ustajalu vodu u čovjekolikom krčagu.
Teatralno se njiše pješćano lelujanje
moje glavobolje. Rascijepila bi me
nevidljiva zraka dobrote.
U skokovima u spiralama
obrušio bih se sasvim prirodno.
Rastopio u pahulje.

II.

Rekneš li nešto neporecivo
dopuzat će bestjelesne životinje
jezivo uznemirene rođendanskim poklonom.
Uzverat će mi se na lice vriježama straha.
U kamen bih se pretvorio
da nisam tako razdražljiv,
jer tuga mojih stopala
naprosto ne vidi kamo može stići.

III.

Dijete u postelji od ruku
naša su dva tijela.
U lice će nam se nasmijati
kada prohoda i potegne
znak za uzbunu.
Što smo predali
bestjelesno je i tamno,
kao da nismo
dovoljno krvi
nalili u svjetiljku.

IV.

Ne znam što jeste - nadahnutost.
Magija ritmova ne drži se kao misao u prstima.
S druge je strane trga ljudski glas
opčinjen mržnjom, trajnim poremećajem.
Obožavaju ga bubnjevi, preživjeti ih neće.

V.

Zadnji je zastor strgnut:
Mrtvi se izvlače kao krdo bjesova.
Bez metafore ne mogu hodati.
Kao psi puze mi u susret.

VI.

Protiv svega i smrti-
dječje oči!
Vidljivo tijelo
u rukama zvijezde.

VII.

Od bisera dijete u kolijevci
počiva na slami zvijezda
kao ptica u lišću
bez lica ljudskog
pod mojim vjeđama zakopano.

Slaboumno pogađam: ne vijore
zastave u luci mojih ruku.

Zmije čegrtuše
spustit će se krivuljom žudnje
kao da plivaju.

VIII.

Prije no što legnem
brojat ću stube skačući na lijevoj nozi.
Beskonačno je mnogo pukotina.

Prije no što usnem
bezazleno ću prošetati jato paunova po povrtnjaku.
Bez osobitog poštovanja govore o zdravom razumu.

IX.

U četverokutu prozora mjesec
otežao od pepela, zauzima mjesto
između mene i mene.
Iscrpljuje me gledanje
u šupljinu dlana
u mrežu beskraj
u gotovo zrnce prašine
skriveno kao ništavilo u svijetu.

X.

Prisluškuj mi srce,
donose glavobolju.
Mjesto na kojem se
smijahu, vikahu
s jedne na drugu stranu
okrutan je spomenik
broja i kamena,
izjedena od nutarnje studeni.
Rastresena je svaka njihova kretnja,
troši prste, smrtonosno.
Beskoristan stroj.

Množi se

I.

Množi se, nestalan
i privlačan, mijenama
podložan, nerazumljiv
u tjelesnosti, put neba
okrenut, surovi bestijarij
u nepirodno jasnoj
irealnosti, savršenog
pjesničkog oblika.

II.

Kako će izgledati
u snu kad
nekakav stvor
glasno rikne
žalosnije od
njega?

III.

Nijedna melankolična riječ
u dvostrukom djelovanju
u pukotini
u zemaljskom blatu
u duši na vrhu piramide.

IV.

To srce je zvijezde
otrovu slično, tamnoj pjegi
duše, nedostatku ljubavi.

Doći će u središte pustinje
bez ikakvih namjera, leći
na pješčano tlo
veće no igdje.

V.

Poliedarska stakla svjetlucaju nesanicom,
groznicom,,vrtoglavicom, tamnoplavi su drhtaji kose.
Tamo gdje je najteže voljeti beznačajne stvari
izbrisive su slike.

VI.

Osjeća li sunce vlastitu kožu?
Čiji prebirući prsti kosti mu progorene
ispotiha potkradaju?
Prepoznaje li se algoritam u gomili otpada?

VII.

Komplicirane su jednadžbe ljubavi i izdaje.
Ako stojiš na zadnjim nogama
nesagledivo si skladište tisuća slika
oslikanog svijeta naivnih pitanja.

VIII.

Noć uzima sina svojega
u uho mu šapuće
rečenice od kojih nema
spasenja.

IX.

Ne mogu piti votku ni čitati Dostojevskog,
zatvorio se horizont u Kafkin dvorac.
Venecija nije moj grad, ne osjećam njezine ulice
ni mostove ni palače ni Veliki kanal ni
njezina zvona ni stihove, njezino potapanje
nije moje potapanje. Nikada neću sjediti
na terasi hotela u Jeruzalemu na svjetlosti
popodnevnog sunca, tuga je ljepotu rascvjetala
nad mojom glavom, nad nebeskom pučinom.
Nikada neću izaći na puteve Maslinske gore
i reći "šalom" Wittgensteinovoj sjeni.

X.

Petoprsto lišće divljeg kestena
pod automobilima što prolaze.
Visoko u stablu groznica priviđenja.
U rascijepljenom zraku malodušje.